

og jalousi. De havde fuldstændig malplacerede følelser imod ham. Moses bar en tung, ansvarsfuld byrde, og Herren havde anvist Miriam og Aron til at hjælpe ham. Men i stedet for at gøre dette, gjorde de hans byrder endnu tungere at bære. "Har Herren virkelig kun talt ved Moses?" sagde de. "Har han ikke også talt ved os?". "Og Gud hørte det". Gud var tilstede medens overtræderne tænkte, at Ham langt borte, og han svarede Aron og Miriam som om de havde stillet sig op imod Ham. Da sagde HERREN i det samme til Moses, Aron og Mirjam: "Gå alle tre ud til Åbenbaringsteltet!" Og de gik alle tre derud. Men HERREN steg ned i Skystøtten og stillede sig ved Indgangen til Teltet og kaldte på Aron og Mirjam, og de gik begge derud. Da sagde han: "Hør, hvad jeg siger: Når der ellers er en Profet iblandt eder, giver jeg mig til Kende for ham i Syner eller taler med ham i Drømme. Anderledes er det med min Tjener Moses: han er tro i hele mit Hus; med ham taler jeg Ansigt til Ansigt, ikke i Syner eller Gåder, han skuer HERRENS Skikkelse; hvor tør I da tage til Orde mod min Tjener Moses?" Og HERRENS Vrede blussede op imod dem, og han gik bort. Da så Skyen trak sig bort fra Teltet, se, da var Mirjam hvid som Sne af Spedalskhed, og da Aron vendte sig mod Mirjam, se, da var hun spedalsk. Da sagde Aron til Moses: "Ak, Herre, lad os dog ikke undgælde for den Synd, vi i Dårskab begik! Lad hende dog ikke blive som et dødfødt Barn, hvis Kød er halvt fortæret, når det kommer ud af Moders Liv!" Moses råbte da til HERREN og sagde: "Ak, gør hende dog rask igen!". Og Herren helede hende. Den samme frelser sagde hundrede af år senere til den spedalske, "Jeg vil, bliv ren", og fjernede spedalskheden. Men Miriam havde ført an i dette onde værk. Hendes synd var slem i Guds øjne, og Han beordrede, at hun skulle blive uden for lejren i 7 dage. Gud havde åbenbaret sandheden ved sin Ånd for Aron og Miriam. Han havde givet dem fornuft og havde plantet troens element i deres hjerter, men fordi deres ønsker var blevet sat til side, tog de fjendens parti. Og Gud straffede dem for deres surmuleri og beklagelser.

I kong Uzias tilfælde åbenbares det hvordan Gud vil straffe formastelsens synd. Om denne konge viser det inspirerede ord følgende : "Uzzija var seksten år gammel, da han blev konge, og han herskede tooghalvtredsindstyve år i Jerusalem... Og han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne, ganske som hans fader Amazja; og han blev ved med at søge Gud, så længe Zekarja, der havde undervist ham i Gudsfrygt, levede. Og så længe han søgte Herren, gav Gud ham lykke.... Men da han blev mægtig, blev hans hjerte overmodigt, så han gjorde, hvad fordærveligt var; han handlede

og jalousi. De havde fuldstændig malplacerede følelser imod ham. Moses bar en tung, ansvarsfuld byrde, og Herren havde anvist Miriam og Aron til at hjælpe ham. Men i stedet for at gøre dette, gjorde de hans byrder endnu tungere at bære. "Har Herren virkelig kun talt ved Moses?" sagde de. "Har han ikke også talt ved os?". "Og Gud hørte det". Gud var tilstede medens overtræderne tænkte, at Ham langt borte, og han svarede Aron og Miriam som om de havde stillet sig op imod Ham. Da sagde HERREN i det samme til Moses, Aron og Mirjam: "Gå alle tre ud til Åbenbaringsteltet!" Og de gik alle tre derud. Men HERREN steg ned i Skystøtten og stillede sig ved Indgangen til Teltet og kaldte på Aron og Mirjam, og de gik begge derud. Da sagde han: "Hør, hvad jeg siger: Når der ellers er en Profet iblandt eder, giver jeg mig til Kende for ham i Syner eller taler med ham i Drømme. Anderledes er det med min Tjener Moses: han er tro i hele mit Hus; med ham taler jeg Ansigt til Ansigt, ikke i Syner eller Gåder, han skuer HERRENS Skikkelse; hvor tør I da tage til Orde mod min Tjener Moses?" Og HERRENS Vrede blussede op imod dem, og han gik bort. Da så Skyen trak sig bort fra Teltet, se, da var Mirjam hvid som Sne af Spedalskhed, og da Aron vendte sig mod Mirjam, se, da var hun spedalsk. Da sagde Aron til Moses: "Ak, Herre, lad os dog ikke undgælde for den Synd, vi i Dårskab begik! Lad hende dog ikke blive som et dødfødt Barn, hvis Kød er halvt fortæret, når det kommer ud af Moders Liv!" Moses råbte da til HERREN og sagde: "Ak, gør hende dog rask igen!". Og Herren helede hende. Den samme frelser sagde hundrede af år senere til den spedalske, "Jeg vil, bliv ren", og fjernede spedalskheden. Men Miriam havde ført an i dette onde værk. Hendes synd var slem i Guds øjne, og Han beordrede, at hun skulle blive uden for lejren i 7 dage. Gud havde åbenbaret sandheden ved sin Ånd for Aron og Miriam. Han havde givet dem fornuft og havde plantet troens element i deres hjerter, men fordi deres ønsker var blevet sat til side, tog de fjendens parti. Og Gud straffede dem for deres surmuleri og beklagelser.

I kong Uzias tilfælde åbenbares det hvordan Gud vil straffe formastelsens synd. Om denne konge viser det inspirerede ord følgende : "Uzzija var seksten år gammel, da han blev konge, og han herskede tooghalvtredsindstyve år i Jerusalem... Og han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne, ganske som hans fader Amazja; og han blev ved med at søge Gud, så længe Zekarja, der havde undervist ham i Gudsfrygt, levede. Og så længe han søgte Herren, gav Gud ham lykke.... Men da han blev mægtig, blev hans hjerte overmodigt, så han gjorde, hvad fordærveligt var; han handlede

troløst mod Herren sin Gud, idet han gik ind i Herrens helligdom for at brænde røgelse på røgelsesalteret. Præsten Azarja fulgte efter ham, ledsaget af firsindstyve af Herrens præster, modige mænd. Og de trådte frem for kong Uzzija og sagde til ham: "At ofre Herrens røgelse tilkommer ikke dig, Uzzija, men Arons sønner, præsterne, som er helliget til at ofre røgelse; gå ud af helligdommen, thi du handlet troløst, og det tjener dig ikke til ære for Herren din Gud".

Det fyldte Uzzija med raseri, at han, Kongen, skulle lade sig diktere af præsterne, og medens han "...rasede mod præsterne, slog spedalskhed ud på hans pande, medens han stod der over for præsterne foran røgelsesalteret i Herrens hus; og da Ypperstepræsten Azarja og alle præsterne vendte sig imod ham, se, da var han spedalsk i panden. Så førte de ham hastigt bort derfra, og selv fik han travlt med at komme ud, fordi Herren havde ramt ham. Så var kong Uzzija spedalsk til sin dødsdag.

Herren havde ordineret mænd til særlige stillinger i sin kirke, og han ville have dem til at træde ud af de stillinger, som han havde sat dem i. Når Herren giver dem et mål af succes, skal de ikke ophøje sig selv. Og tro, at de i sig selv er kvalificerede til arbejde, som de ikke er kvalificerede til at udføre og til hvilket Gud ikke har kaldet dem. I Noas dage så Gud sin hellige lov brudt og trampet på af en race af onde mennesker. Han bar tålmodigt over med deres oprør; men i stedet for at blive blødgjort af Guds tålmodighed, Hans godhed og overbærenhed, fik beboerne i den gamle verden mod til at gå stadig længere i deres modstand. Til sidst var Guds tålmodighed udtømt, og Han erklærede at Han ville straffe menneskene for deres ugudelighed. "Da sagde Gud til Noa: "Jeg har besluttet at gøre ende på alt kød, fordi jorden ved deres skyld er fuld af uret; derfor vil jeg nu udrydde dem af jorden... Se, jeg bringer en vandflod over jorden for at udrydde alt kød under himmelen, som har livsånde; alt hvad der er på jorden skal forgå.""

Da menneskene nu spredte sig på jorden, mistede de igen Gudsfrygten i deres hjerter. Satan arbejdede på at vende dem imod Gud. På denne måde søgte han at få fuld kontrol over jorden. Han mistolkede Guds karakter og beskyldte Gud for at have hans egne karakteregenskaber medens han skjulte sin egen karakter for dem. Han bekendte sig til at være deres bedste ven, én som arbejdede på at forhindre at de blev usle slaver under Guds vilkårlige magt. Gennem det faldne menneske fornyede han sin fjendtlighed imod Gud og triumferede lige op i Himmels ansigt.

Gennem de følgende generationer er syndigheden forøget indtil vi nu

troløst mod Herren sin Gud, idet han gik ind i Herrens helligdom for at brænde røgelse på røgelsesalteret. Præsten Azarja fulgte efter ham, ledsaget af firsindstyve af Herrens præster, modige mænd. Og de trådte frem for kong Uzzija og sagde til ham: "At ofre Herrens røgelse tilkommer ikke dig, Uzzija, men Arons sønner, præsterne, som er helliget til at ofre røgelse; gå ud af helligdommen, thi du handlet troløst, og det tjener dig ikke til ære for Herren din Gud".

Det fyldte Uzzija med raseri, at han, Kongen, skulle lade sig diktere af præsterne, og medens han "...rasede mod præsterne, slog spedalskhed ud på hans pande, medens han stod der over for præsterne foran røgelsesalteret i Herrens hus; og da Ypperstepræsten Azarja og alle præsterne vendte sig imod ham, se, da var han spedalsk i panden. Så førte de ham hastigt bort derfra, og selv fik han travlt med at komme ud, fordi Herren havde ramt ham. Så var kong Uzzija spedalsk til sin dødsdag.

Herren havde ordineret mænd til særlige stillinger i sin kirke, og han ville have dem til at træde ud af de stillinger, som han havde sat dem i. Når Herren giver dem et mål af succes, skal de ikke ophøje sig selv. Og tro, at de i sig selv er kvalificerede til arbejde, som de ikke er kvalificerede til at udføre og til hvilket Gud ikke har kaldet dem. I Noas dage så Gud sin hellige lov brudt og trampet på af en race af onde mennesker. Han bar tålmodigt over med deres oprør; men i stedet for at blive blødgjort af Guds tålmodighed, Hans godhed og overbærenhed, fik beboerne i den gamle verden mod til at gå stadig længere i deres modstand. Til sidst var Guds tålmodighed udtømt, og Han erklærede at Han ville straffe menneskene for deres ugudelighed. "Da sagde Gud til Noa: "Jeg har besluttet at gøre ende på alt kød, fordi jorden ved deres skyld er fuld af uret; derfor vil jeg nu udrydde dem af jorden... Se, jeg bringer en vandflod over jorden for at udrydde alt kød under himmelen, som har livsånde; alt hvad der er på jorden skal forgå.""

Da menneskene nu spredte sig på jorden, mistede de igen Gudsfrygten i deres hjerter. Satan arbejdede på at vende dem imod Gud. På denne måde søgte han at få fuld kontrol over jorden. Han mistolkede Guds karakter og beskyldte Gud for at have hans egne karakteregenskaber medens han skjulte sin egen karakter for dem. Han bekendte sig til at være deres bedste ven, én som arbejdede på at forhindre at de blev usle slaver under Guds vilkårlige magt. Gennem det faldne menneske fornyede han sin fjendtlighed imod Gud og triumferede lige op i Himmels ansigt.

Gennem de følgende generationer er syndigheden forøget indtil vi nu